

In Memoriam van Witte Zr Gerda Slaghekke, zoals voorgelezen door haar medezuster Bep van Grieken tijdens de uitvaartdienst op 11 maart 2021 in de St. Willibrordkerk te Esch.

Gerda was een echte Twentse, geboren in Rijssen in een plichtsgetrouwe en katholieke molenaarsfamilie met negen kinderen, 5 jongens en 4 meisjes. Ze woonden temidden van strenge protestanten. Haar ouders waren heel trots op het feit dat drie van hun kinderen intraden als religieus. Broer Harrie bij de Paters van het Heilig Sacrament in Baarlo, zus Dinie bij de Kleine Zusters van de H. Jozef en Gerda zelf bij de Witte Zusters, waar ook haar nicht Hermien Derksen ingetreden was. Dinie ging naar Papua Nieuw Guinea en Indonesië, Gerda kwam uiteindelijk in Tanzania terecht. Ze had na de MULO haar middenstandsdiploma gehaald. Eenmaal ingetreden in Esch in 1953, begon ze aan haar onderwijzersopleiding in Culemborg. Vlak voor haar vertrek in 1960, kreeg ze het missiekruis van Kardinaal Alfrink, die jonge missionarissen van Noord-Nederland opriep en hen officieel uitzond. Haar vader was hierdoor zeer ontroerd, zoals ze zelf schrijft.

Ze begon als onderwijzeres in Kashozi, waar een internaat en middelbare school was. Ook was ze actief in de jeugdbeweging. Ze leerde er veel en voelde zich goed thuis in de gemeenschap. Vier jaar later werd ze benoemd als hoofd van de interraciale lagere school in Tabora. Na 8 jaar mocht ze op verlof naar Nederland, het was een vreugdevol en muzikaal weerzien met haar familie in Twente en eindelijk zag ze ook haar zus Dinie weer. Ondertussen was het Vaticaans Concilie geweest en de tijden waren aan het veranderen in de katholieke wereld, voor Gerda was dit een lastige zoektocht.

In 1970 ging ze werken op het Teacher Training Centre in Ndala. Ze was kritisch op het feit dat hier de helft van de staf nog uit Witte Zusters bestond en dat het werk nog niet was overgedragen aan de Afrikanen. Ze was erg blij dat ze zich hierna mocht omscholen tot pastoraal werkster. Op de volgende missiepost in Sumve werd ze met open armen ontvangen en brak voor haar een heerlijke tijd aan. Ze ging de dorpen af om de catechisten te scholen en te begeleiden, totdat de post helaas gesloten moest worden. Ondertussen was haar vader gestorven en moeder lag zwaar ziek, dus reisde ze af naar Twente.

Bij terugkomst in Afrika, werd ze benoemd voor de catechistenschool in het afgelegen Mlowo, waarbij ze de parochies rondging om kleine christelijke geloofsgemeenschappen te initiëren. Ze vond het fantastisch werk. Ook deze missiepost werd echter gesloten en Gerda werd in 1980 benoemd als directeur

voor het Catechisten Training Centrum in Kasulu. Dit was een ware uitdaging qua werk, niet alleen vanwege het gebrek aan personeel en woonruimte, maar ook vanwege voedseltekorten. Ondanks de gelukkige jaren hier, kreeg ze een burn-out, waardoor ze eind '84 terug moest naar Esch.

Na 4 zware jaren van herstel, waarin ze ook nog in de gemeente in Den Haag heeft gewoond, vroeg de General Council haar om terug te gaan naar Tanzania. Zelf vond ze het eigenlijk te vroeg, maar ze heeft toch nog twee jaar gewerkt in het studentencentrum in Tabora voor de pastoraal. Ze kon helaas niet voldoen aan de (te) hoge verwachtingen en ze kwam fysiek en mentaal uitgeput in 1990 definitief terug naar Nederland, na 30 jaar Afrika en bijna 60 jaar oud.

Na een lange tijd van genezing, waarin ze zich uiteindelijk herpakte en deels bij Tonnie Adriaans in Vught woonde, vond ze in de jaren '90 nieuwe bezigheden in Nederland. Onder andere in de strijd tegen internationale vrouwenhandel en als koster in de kapel van Sancta Monica. Later kosterde ze vol overgave in de kapel van het Wereldhuis. Schilderen en creatief bezig zijn vond ze heerlijk, eindelijk wat ontspanning. We kunnen gelukkig blijven genieten van haar mooie liturgische vaandels en schilderijen. In 2005 ging ze in de gemeente van de Molenwiek wonen en in 2016 verhuisde ze naar het huidige Wereldhuis. Hier was ze een graag geziene verschijning en onderhield ze vele contacten, zowel binnen als daarbuiten. Gerda was enthousiast en had altijd nieuwe ideeën, voor een gebedsviering, een jubileum of een speciale dag. Soms werd het te druk in haar hoofd en moest ze gas terugnemen. Chaotisch en creatief, hartelijk en spontaan, begaan met haar familie en met vele anderen, liefhebber van de liturgie en vol van missie en geloof.

Ondanks het feit dat ze van lieverlee meer lichamelijke klachten kreeg, vooral het lopen ging steeds slechter, hadden we nooit kunnen bevroeden dat Gerda zo plotseling zou overlijden. Ze was nog vol leven en vol plannen, ook al gaf ze aan dat ze moe was. Lieve Gerda, het spijt ons zeer dat je zo onverwachts en op deze manier hebt moeten sterven. Het heeft vele mensen diep geraakt. Lieve Gerda, je bent gezien, je was uniek, je hebt veel betekend voor de Congregatie en voor anderen en we zullen je dan ook zeer missen. Je hebt nu eindelijk rust gevonden in de Eeuwige Vrede van de Heer.